

[Bausgaard.]

såvel som ikke skyldige, og den yder i bedste fald intet bidrag til at bremse omkostningsstigningerne. Pengepolitikken muligheder, kreditstramning og endnu højere renter, rammer også såvel skyldige som ikke skyldige, og den forøger under alle omstændigheder omkostningerne. En udvikling, der går ud over det holdbare, vil derfor indebære en betydelig risiko for en begrænsning af produktionsaktiviteten med følgende nedgang i beskæftigelsen. Der synes at være en vis tendens til at ville negligere denne risiko, og man må selvfølgelig også sige, at den er fremført mange gange før, og alligevel er fremgangen fortsat.

Men der er imidlertid træk i det øjeblikkelige økonomiske billede, man for sin egen skyld ikke skal lukke øjnene for. Er det rigtigt, som jeg for et øjeblik siden søgte at påvise det, at den økonomiske status er bedret i forhold til de to nærmest foregående år, så er der ved siden af dette grund til at understrege, at andre tendenser synes at gøre fremtiden usikker. For det første er industrieksportens stigningstakt tydeligt for nedadgående, og da vor fortsatte økonomiske fremgang først og fremmest er betinget af en fortsat vækst i industrieksporten, er dette i sig selv betænkeligt. Dertil kommer, at erhvervslivets investeringer, når prisstigningerne tages i betragtning, er i direkte tilbagegang. Der er derfor al mulig grund til at understrege den advarsel, der rent faktisk er givet fra de tre økonomiske organer.

Statsministeren henholdt sig i det store og hele til at referere til de afgivne redegørelser. Forhåbentlig er det ikke udtryk for, at statsministeren uanset udviklingen vil afholde sig fra et personligt engagement, ikke mindst statsministerens engagement kan være nødvendigt og måske i visse situationer den eneste reelle mulighed for at forhindre en farlig udvikling.

Jeg vil også i samme forbindelse understrege, at vi i folketinget med megen alvor må vurdere den rapport, som det økonomiske råds formandskab har afgivet om kapitalgevinsterne i det danske samfund. Selv om vi er blevet hårdede, og det er vi vel, så tror jeg alligevel, at de fleste er blevet lidt chokerede over at få at vide, at de reelle kapitalgevinster på fast ejendom i

de sidste 15 år ligger på en størrelsesorden af 40 milliarder kr. Det hjælper ikke længere at hage sig fast i den opfattelse, at dette kun er en følge eller en konstatering af, at inflationen er skabt af den førte økonomiske politik. En betydelig inflationsudvikling udgår fra disse kapitalgevinster, og det vil være nødvendigt, at vi her i folketinget finder nye veje både i planlægnings- og skattepolitikken for at modvirke den samfundøkonomiske kræftskade, der her er påvist.

Markedspolitisk er det jo lykkedes regeringen at skabe megen diskussion, og jeg må også sige megen uro, gennem de seneste uger. Regeringens erklærede formål, at skabe større enighed i markedsbestræbelserne de nordiske lande imellem, vil formentlig ikke møde modstand her i folketinget. Det synes imidlertid for mig åbenbart, at regeringen ikke har haft nogen heldig hånd, forudsat det erklærede formål svarer til det faktiske. Vi ved i dag, at man i Norge og Sverige ikke deler opfattelsen af, at det kan være en farbar vej for de nordiske lande at gå i forhandling med fællesmarkedet uden følgeskab af andre EFTA-lande. Det synes, som om regeringen har gentaget en af tidligere tiders fejltagelser, at starte diskussionen, før man har skabt kontakten. Det har Norden ofte lidt nederlag på. Denne gang synes fejlen ensidigt at ligge i Danmark.

I sin tale i Strasbourg i forrige uge gentog statsministeren, at det hverken for Danmark selv eller for Europa var nogen løsning, at vi fik en dansk enegang til fællesmarkedet. Det lyder stadig rimeligt, og det er jo også i overensstemmelse med den i folketinget godkendte officielle danske kurs. Men skal det fastholdes, vil det med andre ord sige, at en for Danmark bedre vej i markedspolitikken forudsætter, at der mellem os og de andre EFTA-lande kan skabes en vis enighed. Det ville derfor nok være gavnligt, om vi ofrede lidt mere opmærksomhed på, hvordan vort eget adfærdsmønster bedømmes i disse andre lande. Det stiller jo så til gengæld det krav til os, at vi ikke lader hjemlige taktiske hensyn dominere vor optræden slet så stærkt som hidtil.

Den tidligere engelske udenrigsminister Gordon Walker har jo også udtalt sig i Strasbourg. Han er ganske vist forhen-